

Arrest

nr. 191 380 van 4 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2016 met refertenummer 64091.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 april 1972.

Op 24 februari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C).

Op 28 februari 2014 wordt de afgifte van een visum kort verblijf geweigerd.

Volgens de bestreden beslissing en de verklaringen van de verzoekende partij werd op 16 februari 2016 een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van partner.

Op 12 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn thans de bestreden beslissingen, gezamenlijk aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 augustus 2016 onder de vorm van een bijlage 20 en waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.02.2016 werd ingediend door:

*Naam: P.(...)
Voornaam: Z.(...)
Nationaliteit: Pakistan
Geboortedatum: 02.04.1972
Geboorteplaats: Faisalabad
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Gelet dat artikel 42septies van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren (...) indien deze (...) fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht'.

Op 16.02.2016 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door mevr. P.(...) Z.(...), geboren op 02.04.1972 te Faisalabad (Pakistan) met Pakistaanse nationaliteit.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 12.02.2004 dhr. A.(...) N.(...) E.(...), geboren op 20.00.1970, Belgische nationaliteit.

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Pakistan.

Op 16.02.2016 werd een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie afgeleverd.

Op 9.02.2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Mechelen de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand van de gemeente Mechelen.

Overwegende dat dhr. L.(...) B.(...), ambtenaar van de burgerlijke stand, in zijn schrijven dd. 9.02.2016 het volgende meldt betreffende bovenvermeld huwelijk:

Uit het onderzoek blijkt dat uw huwelijk niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners, maar op het verwerven van een verblijfsvergunning.

Wij stelden vast dat u illegaal in België verblijft. U kwam samen met uw twee kinderen via Groot-Brittannië naar België. Via een huwelijk met meneer A.(...) N.(...) kan u verblijfsrecht bekomen in België. Jullie huwden op 12 februari 2004 te Pakistan. Maar van huwelijkse trouw lijkt er geen sprake te zijn. Meneer A.(...) N.(...) huwde kort na jullie huwelijk opnieuw met een Italiaanse vrouw zonder jullie huwelijk aan te geven bij de Italiaanse overheid. Wellicht diende het huwelijk met de Italiaanse vrouw om verblijfsrecht te bekomen voor zichzelf.

Verder zijn jullie familie van elkaar. Het is een gekend fenomeen dat huwelijken binnen de familie worden gearrangeerd om migratie mogelijk te maken.

Hiernaast zijn jullie onwetend over elkaars personalia. Zo weet u niet waarom meneer A.(...) N.(...) naar België kwam, kan u uw schoonouders niet benoemen, weet u weinig over het eerdere huwelijk van meneer A.(...) N.(...), waar hij werkt of wat hij gestudeerd heeft. Bovendien lijkt u niet op de hoogte te zijn van de huwelijksprocedure. U denkt dat u enkel verblijfsdocumenten in België aanvraagt Meneer A.(...) N.(...) kent uw 4 geboortedatum niet of hoe lang u naar school ging.

Jullie legden ook tegenstrijdige verklaringen af onder meer over wanneer jullie elkaar terug zagen na jullie huwelijk in Pakistan, hoe vaak jullie contact hadden toen meneer A.(...) N.(...) in Italië verbleef waarvan zijn tweede vrouw overleden is en de werkdag van meneer A.(...) N.(...).

Voorts leggen jullie amper bewijzen voor van een duurzame relatie, hoewel jullie beweren gedurende 12 jaar gehuwd te zijn. Er is sprake van twee gemeenschappelijke kinderen. Dit belet echter de kwalificatie schijnhuwelijk niet daar steeds meer malafide huwelijkskandidaten hun toevlucht nemen in het erkennen van kinderen om op die manier verblijf af te dwingen. Bovendien is het onduidelijk of meneer A.(...) N.(...) daadwerkelijk de biologische vader is van de kinderen. Er kan immers niet aangetoond worden dat hij tijdens de conceptieperiode in Pakistan verbleef.

Op basis van deze vaststellingen weiger ik dan ook dit huwelijk te voltrekken.'

Uit het dossier blijkt dat betrokkenen niet beroep gingen tegen deze weigeringsbeslissing. De beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen. Het afgesloten huwelijk opent bijgevolg geen rechten voor betrokkenen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Zoals hieronder blijkt is de beslissing kennelijk onredelijk genomen.

De grondslag voor de afwijzing van de aanvraag is als volgt vermeld in de bijlage 20:

“Op 09.02.2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Mechelen de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand van de gemeente Mechelen”.

D.i. flagrant onjuist en niets is minder waar!!

De gemeente en de DVZ hebben van in den beginne de aanvraag erkenning van het buitenlands huwelijk van verzoekster verkeerd behandeld.

Er is namelijk NOOIT een beslissing genomen over de erkenning van het buitenlands huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Merksem (in de bestreden beslissing staat verkeerdelijk Mechelen) (hierna ABS).

*Uit stuk 4 blijkt immers duidelijk dat de ABS enkel de HUWELIJKSVOLTREKKING heeft geweigerd!
De aanvraag ERKENNING van het buitenlands huwelijk van verzoekster is, raar maar waar, nooit behandeld!*

Ondanks het feit dat in de beslissing zelf van de ABS en in de verhoren van verzoekster en haar echtgenoot duidelijk werd aangegeven dat men reeds was gehuwd in het buitenland, heeft de ABS een beslissing genomen over de voltrekking van het huwelijk i.p.v. de erkenning van het buitenlands huwelijk.

*De ABS heeft de dus huwelijksvoltrekking geweigerd, niet de erkenning van het buitenlands huwelijk!
Omdat de aanvraag d.d. 16.02.2016 o.b.v. art. 40ter gebeurde in functie van het buitenlands huwelijk en niet o.b.v. het geweigerd Belgisch huwelijk mist de bestreden beslissing feitelijke en juridische grondslag.*

*De erkenning van het buitenlands huwelijk is dus nooit geweigerd door de ABS of door de DVZ.
Het middels is gegrond omdat de bestreden beslissing op verkeerde feitelijke en juridische motieven steunt.”*

2.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen vermelden de juridische grondslagen, meer bepaald de artikelen 52, §4, 5e lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 7, 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Voorts wijzen de bestreden beslissingen erop dat de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geweigerd om de huwelijksakte van de verzoekende partij over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand. De verwerende partij motiveert dat deze beslissing gezag van gewijsde heeft en dat het afgesloten huwelijk bijgevolg geen rechten opent voor de verzoekende partij. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij dat er geen beslissing is genomen over de erkenning van de neergelegde huwelijksakte.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij heeft nagelaten het volledig administratief dossier over te maken aan de Raad. Het administratief dossier bevat noch de aanvraag van 16 februari 2016 (bijlage 19*ter*), noch de neergelegde stavingsstukken voor deze aanvraag en ook niet de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. In het administratief dossier wordt geen reden vermeld waarom deze stukken ontbreken, zodat niet kan worden aangenomen dat de ontbrekende stukken door de verweerder als vertrouwelijk zouden zijn geïdentificeerd, laat staan dat kan worden aangenomen dat het de verweerder om deze of gene redenen zou zijn toegestaan de mededeling ervan aan de Raad te verhinderen. Daarenboven bevat het administratief dossier geen inventaris. Nochtans bepaalt artikel 7 van het PR RvV uitdrukkelijk dat het administratief dossier wordt toegezonden met een inventaris van de stukken die het bevat.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat *“Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 12.02.2004 dhr. A.(...) N.(...) E.(...), geboren op 20.00.1970, Belgische nationaliteit. Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Pakistan.”* Hieruit blijkt duidelijk dat de verzoekende partij bij haar aanvraag een huwelijksakte heeft voorgelegd.

Gelet op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de verblijfsaanvraag, moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid, van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR). Deze bepaling luidt als volgt: *“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”*

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* de overheid die bevoegd is tot het toekennen van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot ‘de-plano-erkenning’ toevertrouwt aan ‘alle overheden’, kan de gemachtigde van de staatssecretaris derhalve, binnen zijn bevoegdheden, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Belg, verifiëren of het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept in België rechtsgeldig is.

Hierbij vermag zij te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I 'Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan' van het BW, waaronder artikel 146*bis* (J. ERAUW, *Beginselen van Belgisch Privaatrecht*, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510), teneinde na te gaan of het huwelijk conform is met de openbare orde.

De gemachtigde van de staatssecretaris is dus bevoegd om het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept om een verblijf aan te vragen te toetsen aan artikel 146*bis* van het BW – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie "*van minstens één van de echtgenoten*" kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

De verwerende partij maakt in de bestreden weigeringsbeslissing geen eigen beoordeling van de huwelijksakte, maar verwijst naar een beslissing van een ambtenaar van de burgerlijke stand. Uit de bewoordingen die in de bestreden weigeringsbeslissing worden gebruikt, blijkt echter dat de beslissing die wordt geciteerd, een beslissing is inzake de weigering van een voltrekking van een huwelijk. De verzoekende partij stelt dan ook dat er geen besluit is genomen inzake de erkenning van de huwelijksakte.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand geciteerd. Deze beslissing besluit met de volgende woorden: "*Op basis van deze vaststellingen weiger ik dan ook dit huwelijk te voltrekken*". De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert daarop dat uit het dossier niet blijkt dat de verzoekende partij en haar partner in beroep gingen tegen deze weigeringsbeslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst dan naar de kracht van gewijsde van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en stelt dus dat het afgesloten huwelijk bijgevolg geen rechten voor de betrokkenen opent. Bijgevolg is er een duidelijke tegenstrijdigheid tussen de bewoordingen van de ambtenaar van de burgerlijke stand en de bewoordingen van de gemachtigde van de staatssecretaris. De ambtenaar van de burgerlijke stand stelt duidelijk dat hij weigert om het huwelijk te voltrekken. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat het *afgesloten* huwelijk geen rechten kan openen, maar verwijst hiervoor wel naar een weigering van voltrekking van een huwelijk. De Raad stelt bijgevolg vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten een beoordeling van de huwelijksakte uit te voeren. De gemachtigde van de staatssecretaris kan niet verwijzen naar een beslissing inzake de weigering van het voltrekken van het huwelijk om te stellen dat de erkenning van de huwelijksakte reeds werd geweigerd. Het gaat om twee verschillende procedures. Bovendien bestaat er grote onduidelijkheid over de burgerlijke staat van de verzoekende partij. Uit de bestreden weigeringsbeslissing zelf kan niet worden uitgemaakt of de verzoekende partij reeds getrouwd is met haar partner of niet.

Uit het voorgaande blijkt dat in de bestreden weigeringsbeslissing foutief wordt verwezen naar een beslissing inzake de voltrekking van het huwelijk, terwijl *in casu* de vraag gaat over de mogelijke erkenning van een huwelijksakte. De motieven van de bestreden beslissingen steunen niet op feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Daar de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing heeft gestoeld op een verkeerde feitenvinding, dient een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel te worden vastgesteld.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden weigeringsbeslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel of andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen gericht tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd gegeven. De gemachtigde van de staatssecretaris kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS